

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **B.A.R. - Reptofilia, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 10, Mečíková 2892, IČ: 25698109, zast. JUDr. Jiřím Sobotkou, advokátem se sídlem Nymburk, Palackého 223/5, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 4.6.2009, č.j. 2280/M/09 35929/ENV/09, sp. zn. R/2139

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Ministerstvo životního prostředí rozhodnutím ze dne 9.9.2008 č.j. 61058/ENV/08-1957/630/08 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) nevyhovělo žádosti žalobce o dovoz 5000 vajec želvy čtyřprsté (*Testudo horsfieldii*) z Uzbekistánu.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr životního prostředí zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že předmětným rozhodnutím ze dne 9.9.2008 rozhodlo ministerstvo jako orgán státní správy podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. d) zákona č. 100/2004 Sb., o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi a dalších opatřeních k ochraně těchto druhů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 100/2004 Sb.“) jako výkonný orgán s hlavní odpovědností pověřený podle ustanovení § 25 odst. 2 písm. a) citovaného zákona a podle článku 13 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 338/97 ze dne 9.12.1996, o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi (dále jen

„nařízení č. 338/97“) a jako český výkonný orgán Úmluvy o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a rostlin č. 572/1992 Sb. (dále jen „CITES“) tak, že nevyhovělo žádosti žalobce o povolení dovozu 5000 ks vajec želvy čtyřprsté (*Testudo horsfieldii*) z Uzbekistánu do České republiky. Ministerstvo vydalo toto nesouhlasné rozhodnutí po zvážení všech okolností případu a na základě negativního stanoviska vědeckého orgánu CITES, Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (dále jen „AOPK“), ze dne 22.5.2007 č.j. 04766/SDPK/2007, které je jednou z neopomenutelných podmínek stanovených nařízením č. 338/97 pro vyhovění žádosti o povolení dovozu chráněných druhů (druh *Testudo horsfieldii* je uveden na seznamu chráněných druhů v příloze „B“ tohoto nařízení). AOPK ve výše zmíněném stanovisku mj. došla k závěru, že nelze vyloučit, že dovoz do zemí Evropské unie bude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na kterém se populace vyskytuje.

Orgán rozhodující o rozkladu v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, žalobce v podaném rozkladu namítl, že nesouhlasné stanovisko vědeckého orgánu (AOPK) ze dne 22. 5. 2007 je zcela obecným závěrem, odůvodněným pouze tím, že AOPK přes svoji urgenci neobdržela do 22.5.2007 od partnerské organizace v Uzbekistánu požadované informace, které jsou nezbytné k vydání stanoviska. Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně si zřejmě od AOPK vůbec nevyžádal aktuální stanovisko a u AOPK ani nezjišťoval, zda nedošlo k nějakému posunu ve věci. Uzbecký orgán CITES na základě informací žalobce v minulosti opakovaně sděloval AOPK na její žádost informace k dané věci. Žalobce též namítl, že AOPK mu odmítá umožnit nahlédnutí do svého spisu, takže nemá vůbec možnost zjistit, jakou aktivitu AOPK ve vztahu k partnerskému uzbeckému orgánu vyvinula a zda informace poskytnuté uzbeckým orgánem CITES nejsou dostačující.

Orgán rozhodující o rozkladu po posouzení věci shledal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Druh želvy *Testudo horsfieldii* je na seznamu chráněných druhů v příloze „B“ nařízení č. 338/97 a může být do České republiky dovezen pouze na základě podmínek stanovených v tomto nařízení, zejména v jeho článku 4 odst. 2. Pokud je jednou z nezbytných podmínek souhlasné stanovisko příslušného vědeckého orgánu CITES (AOPK), nelze v případě záporného stanoviska tohoto orgánu žádosti o dovoz vyhovět. Pokud nemůže vědecký orgán najisto vyloučit, že dovoz nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo rozsah území, na kterém se populace v zemi původu vyskytuje, nelze vydání negativního stanoviska vědeckého orgánu CITES k dovozu nijak zpochybnit v souladu se zásadou předběžné opatrnosti. Orgán rozhodující o rozkladu dále konstatoval, že platnost předchozího vývozního povolení skončila dne 31.12.2006. Uvedl, že v rámci řízení o nové žádosti o povolení dovozu je nezbytné, aby vědecký orgán CITES kontaktoval partnerskou organizaci v Uzbekistánu s žádostí o poskytnutí aktuálních informací o případných škodlivých dopadech na populaci předmětného druhu, které by mohly být způsobeny vyhověním žádosti o (povolení) dovozu. Žalobcem uplatněné námitky orgán rozhodující o rozkladu odmítl jako neopodstatněné. Uvedl, že žalobce sice zpochybňuje stanovisko vědeckého orgánu CITES ze dne 22.5.2007 s poukazem na jeho zcela obecný závěr, svoje námitky však nijak nekonkretizuje a zakládá je pouze na domněnkách, že ze strany vědeckého orgánu nedošlo k vyžádání aktuálního stanoviska od partnerské organizace v Uzbekistánu. Dále pak tvrdí, že v minulosti došlo ze strany uzbeckého orgánu k poskytnutí informací, které podle žalobce umožňují jeho žádosti vyhovět a dovoz povolit. Z rozkladu přitom nevyplývá, jaké další konkrétní důkazy by měly být v řízení provedeny. Orgán rozhodující o rozkladu je toho názoru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, které ministerstvu ukládá povinnost postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu,

kteřý je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ustanovení § 2 správního řádu (základní zásady činnosti správních orgánů). Z ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu dále vyplývá, že je-li v souladu s požadavky ustanovení § 3 správního řádu zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost bez dalšího zamítne. Touto skutečností je právě negativní stanovisko vědeckého orgánu CITES ze dne 22.5.2007. Požadavek žalobce, aby do spisu byly doplněny všechny podklady, které vedly vědecký orgán CITES k vydání jeho stanoviska ze dne 22.5.2007, orgán rozhodující o rozkladu odmítl jako neopodstatněný s tím, že uvedené stanovisko bylo vydáno vědeckým orgánem CITES podle citovaných ustanovení nařízení č. 338/97 a jsou v něm uvedeny dostatečné důvody pro jeho závěr. Žalobce se s tímto stanoviskem seznámil, mohl jako účastník řízení navrhopvat konkrétní důkazy a námitky k jeho vyvrácení a zpochybnění, avšak této možnosti nijak nevyužil.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně konstatoval, že jako právnická osoba, která mj. obchoduje s exempláři exotických živočišných druhů, podal dne 19.7.2006 u žalovaného žádost o vydání dovozního povolení na dovoz 5.000 vajec *Testudo horsfieldii* (želva čtyřprstá) z Uzbekistánu. Vzhledem k tomu, že žalovaný stále nevydával rozhodnutí o této žádosti, podal žalobce dne 24.1.2007 u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18.8.2008 č.j. 8 Ca 41/2007 - 25 žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobce do 30 dnů od právní moci rozsudku. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 9.9.2008 č.j. 61058/ENV/08-1957/630/08 rozhodl tak, že žádosti se nevyhovuje, protože nebyly splněny podmínky pro dovoz do ES stanovené v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 338/97. Rozklad podaný žalobcem proti tomuto rozhodnutí byl napadeným rozhodnutím zamítnut.

Žalobce dále uvedl, že rozhodování o žádosti o vydání dovozního povolení (dovozem se pro účely těchto předpisů rozumí dovoz ze státu, který není členem ES) se řídí jednak českým právním řádem, jednak komunitárními předpisy ES. V českém právu jde o zákon č. 100/2004 Sb., konkrétně o § 4 - § 7 tohoto zákona, v komunitárním právu pak jde o nařízení č. 338/97, zejm. o čl. 4 tohoto nařízení. Druh *Testudo horsfieldii* je českým i komunitárním právem klasifikován jako druh, na který se vztahuje shora uvedená právní úprava. Jednou z podmínek vydání dovozního povolení je, že vědecký orgán státu, do něhož jsou exempláře dováženy, oznámí, že dovoz do ES nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na němž se vyskytuje příslušná populace daného druhu (čl. 4 odst. 1 písm. a) sublit. i) nařízení č. 338/97). Dle § 27 zákona č. 100/2004 Sb., je vědeckým orgánem v České republice AOPK.

V daném případě byla dle žalobce hlavním problémem skutečnost, že AOPK stále nevydávala příslušné stanovisko dle čl. 4 odst. 1 písm. a) sublit. i) nařízení č. 338/97, což odůvodňovala tím, že neobdržela vyčerpávající stanovisko od partnerského orgánu v Uzbekistánu. Prodlení AOPK s vydáním stanoviska bylo rovněž značné a žalobce se domáhal i vůči AOPK žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu vydání příslušného stanoviska. Poté, kdy AOPK vydala dne 22.5.2007 zamítavé stanovisko, byla tato žaloba proti AOPK rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16.3.2009 sp. zn. 8 Ca 189/2007 jako již neopodstatněná zamítnuta.

Zamítavé rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9.2008 bylo odůvodněno jedinečně tím, že AOPK nevydala kladné stanovisko dle čl. 4 odst. 1 písm. a) sublit. i) nařízení č. 338/97. Ze

stanoviska AOPK bylo přitom zřejmé, že nebyly zjištěny žádné konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly reálnou obavu, že populace dotčeného druhu v Uzbekistánu může být ohrožena požadovaným vývozem 5.000 vajec tohoto druhu, nýbrž že obavy z možného škodlivého následku jsou odůvodněny pouze tím, že AOPK i přes urgence neobdržela od partnerské organizace v Uzbekistánu požadované informace, a proto dle AOPK nelze vyloučit škodlivé následky vývozu. Žalobce proti tomu v rozkladu namítal, že podle jeho informací uzbecká partnerská organizace požadované informace AOPK v minulosti sdělovala. Tyto své informace však nemohl žalobce konkretizovat či verifikovat nahlédnutím do spisu, který k této žádosti AOPK vede. AOPK totiž zastává názor, že není správním orgánem, takže se na ní nevztahuje povinnost umožnit účastníku nahlédnutí do spisu dle § 38 správního řádu. Žalobce tak nemá možnost zjistit, jakou aktivitu AOPK v dané věci (i v jiných případech) vyvíjela a jaké podklady pro své stanovisko shromáždila. Proto žalobce v rozkladu navrhoval, aby byl od AOPK vyžádán celý její spis týkající se předmětné žádosti a proveden jako důkaz. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí tento návrh zamítl s tím, že ze strany žalobce jde o pouhé domněnky obecné povahy, které nejsou nijak konkretizovány. K tomu žalobci nezbyvá než uvést, že právě z důvodu nemožnosti nahlédnout do spisu AOPK nemohou být jeho námitky konkrétní a teprve po nahlédnutí do spisu by bylo možno je konkretizovat. Žalobci tak byla postupem žalovaného odepřena možnost uplatnit jeho práva, čímž dochází k porušení jedné ze základních zásad správního řízení (§ 4 odst. 4 správního řádu).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí v podstatě uvedl, že ze stanoviska AOPK musí vycházet, tj. že není oprávněn je přezkoumávat. K tomu žalobce namítl, že stanovisko AOPK je pouze jedním z podkladů shromážděných v řízení a že jej rozhodující správní orgán musí hodnotit jako jakýkoli jiný důkaz a v případě pochybností činit další dokazování k ověření správnosti tohoto stanoviska. Pokud tedy stanovisko AOPK z května 2007 bylo odůvodněno pouze údajnou nedostatečnou součinností partnerské uzbecké organizace, měl rozhodující správní orgán vyzvat AOPK k podání doplňujícího stanoviska, zejm. když o žádosti žalobce rozhodoval po více než roce od vydání stanoviska AOPK. Žalovaný však v rozhodnutí o rozkladu i tyto žalobcovy výhrady odmítl.

AOPK tedy dle žalobce vydala své stanovisko bez jakékoli konkrétní skutečnosti, která by zakládala obavu uvedenou v čl. 4 odst. 1 písm. a) sublit. i) nařízení č. 338/97. Žalobce nemá možnost nahlédnutím do spisu AOPK zjistit, nakolik je zamítavé stanovisko odůvodněné, jaké skutečné aktivity AOPK vyvíjela a sám si od uzbeckého vědeckého orgánu žádné podklady vyžádat nemůže. Za situace, kdy v minulosti docházelo ze strany AOPK k nekorektnímu jednání vůči žalobci (ta např. po několik let odmítala přes výzvy žalobce provádět šetření v chovném zařízení žalobce, která byla nezbytná, aby mohlo být žalobci na jím odchované exempláře vydáno potvrzení o výjimce ze zákazu obchodních činností dle § 23 zák. č. 100/2004 Sb.), žalobce navrhoval, aby rozhodující správní orgán umožnil vyžádáním spisu od AOPK verifikovat správnost jejího stanoviska, avšak správní orgán I. stupně ani žalovaný toto žalobci neumožnily. Žalobce tak byl zcela zbaven možnosti skutečného ověřování správnosti stanoviska AOPK, navíc jeho návrhy na vyžádání nového stanoviska AOPK byly rovněž zamítnuty, přestože v době rozhodování žalovaného o rozkladu uplynuly od vydání stanoviska AOPK cca 2 roky. Žalobce tak byl postupem správních orgánů obou stupňů zbaven možnosti reálně uplatnit svá práva.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě setrval na svém závěru, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla vydána v souladu s českými i komunitárními právními předpisy. Dále konstatoval, že druh želvy *Testudo horsfieldii* je uveden na seznamu chráněných druhů

v příloze „B“ nařízení č. 338/97 a může být do České republiky dovezen pouze na základě splnění podmínek stanovených v tomto nařízení, zejména v jeho článku 4 odst. 2. Jednou z nezbytných podmínek je souhlasné stanovisko příslušného vědeckého orgánu CITES, kterým je v České republice AOPK. V rámci správního řízení vedeného o žalobcově žádosti ministerstvo požádalo AOPK o stanovisko s tím, aby se AOPK vyjádřila zejména ke skutečnostem podle článku 4 odst. 2 písm. a) nařízení č. 338/97. AOPK za tímto účelem požadovala vyjádření příslušných zahraničních úřadů CITES v Uzbekistánu, a protože odpovědi na tyto dotazy nedošly ve lhůtě stanovené pro vyřízení žádosti v čl. 8 odst. 3 nařízení Komise (ES) č. 865/2006, byl žalobce informován o prodloužení řízení ve smyslu čl. 8 odst. 3 druhého pododstavce tohoto nařízení, a to usnesením ministerstva ze dne 11.8. 2006 č. j.: 51539/ENV/06-1778/630/06 o přerušení řízení na dobu nutnou k dokončení konzultace s AOPK. Dne 23.2.2007 ministerstvo obdrželo od AOPK informaci č.j. 01548/SDPK/2007 o tom, že ověřování stále pokračuje a že na základě doposud získaných informací zatím nemůže tento vědecký orgán vydat konečné stanovisko. Dne 24.1.2007 podal žalobce proti ministerstvu žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Dne 25.5.2007 bylo ministerstvu doručeno stanovisko AOPK č.j. 04766/SDPK/2007, ve kterém je vysloven nesouhlas vědeckého orgánu s dovozem předmětných vajec. V odůvodnění stanoviska AOPK mj. uvádí, že i přes poslední urgenci datovanou ke dni 21.2.2007 vědecký orgán dosud neobdržel od partnerské organizace v Uzbekistánu požadované informace, které jsou nezbytné k posouzení naplnění podmínek v článku 4 odst. 2 písm. a) nařízení č. 338/97. Dne 21.8.2008 ministerstvo obdrželo rozsudek Městského soudu v Praze, podle kterého bylo ministerstvo povinno vydat rozhodnutí o žádosti žalobce do 30 dnů od právní moci rozsudku. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 21.8. 2008. Ministerstvo poté vydalo dne 9.9.2008 prvostupňové rozhodnutí, kterým žádosti žalobce nevyhovělo, a to na základě negativního stanoviska AOPK, která i přes opakované urgency neobdržela požadované informace od partnerské organizace v Uzbekistánu. Tyto urgency AOPK byly do Uzbekistánu zasílány i po uplynutí doby platnosti vývozního povolení Uzbekistánu (toto povolení platilo do 31.12.2006). S ohledem na tuto skutečnost AOPK ve svém stanovisku došla mj. k závěru, že nelze vyloučit škodlivý účinek dovozu předmětných vajec do zemí EU na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na kterém se populace vyskytuje. AOPK ve svém stanovisku též uvedla, že v případě nové žádosti podané žalobcem bude opět kontaktovat partnerskou organizaci v Uzbekistánu a bude trvat na poskytnutí bližších informací ohledně metodiky sběru vajec a jejich transportu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě dále uvedl, že i nadále trvá na své argumentaci obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí spolu s argumentací uvedenou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Za rozhodující považuje skutečnost, že pokud jednou z nezbytných podmínek vydání dovozního povolení v této věci je souhlasné stanovisko AOPK, nelze v případě záporného stanoviska tohoto orgánu žádosti o dovoz vyhovět. Pokud nemůže AOPK jakožto vědecký orgán CITES najisto vyloučit, že dovoz předmětných vajec nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo rozsah území, na kterém se populace v zemi původu vyskytuje, nelze vydání negativního stanoviska AOPK k dovozu nijak zpochybnit v souladu se zásadou předběžné opatrnosti, kterou v českém právním řádu zakotvuje ustanovení § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný poukázal též na skutečnost, že žalobce v rozkladu své námitky ohledně stanoviska AOPK nijak nekonkretizoval a založil je pouze na domněnkách, že ze strany AOPK nedošlo k vyžádání aktuálního stanoviska od partnerské organizace v Uzbekistánu. Z rozkladu nevyplývalo, jaké další konkrétní důkazy by měly být v řízení provedeny.

Žalovaný má za to, že žalobce v žalobě neuvádí žádné nové argumenty a okolnosti, které by odůvodňovaly změnu napadeného rozhodnutí, a žalobní důvody považuje za neopodstatněné.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Právní zástupce žalobce poukázal na to, že jednatel žalobce byl z podnětu České inspekce životního prostředí obviněn v několika trestních řízeních a byl i několik měsíců ve vazbě, ale všechna řízení skončila zastavením či jeho zproštěním. Žalobce má dlouhodobé negativní zkušenosti s orgány ochrany přírody. Například v roce 2005, tj. ještě před podáním žádosti v předmětné věci, Česká inspekce životního prostředí rozeslala dopis, aby žalobci nebylo vydáváno žádné potvrzení CITES. V roce 2006 získal žalobce vývozní povolení od uzbeckých státních orgánů, které předložil spolu se žádostí. Z povolení bylo zřejmé, že se týká pěti tisíc kusů vajec želvy čtyřprsté. Žádost se týkala takového počtu vajec, který odpovídal rozsahu kvóty stanovené sekretariátem CITES pro rok 2006. Podle stanoviska AOPK, která o sobě tvrdí, že není správním orgánem, nemá žalobce možnost nahlížet do spisového materiálu AOPK. Zástupce žalobce se tedy až v průběhu řízení o předmětné žádosti ze spisového materiálu prvoinstančního správního orgánu a žalovaného dozvěděl jednotlivé skutečnosti, které souvisejí s projednáváním předmětné žádosti. Až z tohoto spisového materiálu zjistil, že AOPK činila dotaz na uzbecký vědecký orgán. Jedná se o dopis ze dne 9.10.2006. Podle názoru žalobce se AOPK zcela nadbytečně ptala na skutečnosti, které již musela vědět od CITES a její dopis z 9.10.2006 byl formulován tak, aby nemusel být vydán souhlas agentury k dovozu vajec žalobcem. Podle stanoviska žalobce již prvotní sdělení uzbeckého vědeckého orgánu postačovalo pro vydání pozitivního stanoviska AOPK jakožto vědeckého orgánu ČR, a nebyly zde tedy žádné důvody pro vydání negativního stanoviska ze strany AOPK. Právní zástupce žalobce klade otázku, zda situace, kdy AOPK sdělila žalovanému, že nemůže vydat pozitivní stanovisko ve věci žalobcovy žádosti, protože s ní uzbecký vědecký orgán v podstatě nekomunikuje, byla dostatečným podkladem pro to, aby žalovaný povolení nevydal. Žalobce má za to, že stanovisko AOPK je jen jedním z důkazů, který podléhá hodnocení správního orgánu. Dle názoru žalobce mohlo ministerstvo povolení vydat, byť nebylo vydáno pozitivní stanovisko AOPK jakožto vědeckého orgánu ČR. Situace, kdy žalobce nemá možnost nahlížet do spisového materiálu vědeckého orgánu, a nemá tak možnost zjistit, zda a v jakém rozsahu vědecký orgán činí jednotlivé kroky ve věci jeho žádosti, není dle žalobce v souladu s ústavním pořádkem ČR.

Žalovaný při ústním jednání před soudem k věci samé uvedl, že AOPK není správním orgánem ve smyslu § 25 zákona č. 100/2004 Sb., kde jsou orgány vykonávající státní správu taxativně vyjmenovány. V případě AOPK se jedná o vědecký orgán podle § 27 téhož zákona. Dovození povolení podle článku 4 odst. 2 písm. a) nařízení č. 338/97 nelze vydat, pokud nejsou splněny všechny podmínky. Jednou z nich je pozitivní stanovisko vědeckého orgánu, jímž je AOPK. Stanovisko agentury v dané věci nebylo pozitivní, neboť AOPK dospěla k závěru, že pozitivní stanovisko nelze vydat. K námitce žalobce, že AOPK neuvedla důvody, proč nevydává pozitivní stanovisko, žalovaný poznamenal, že AOPK se snažila získat podklady pro to, aby negativní důsledky dovozu vyloučila. K požadavku žalobce, aby si ministerstvo samo učinilo úsudek o tom, jestli lze dovoz uskutečnit či nikoliv, žalovaný uvedl, že takto postupoval nemůže, neboť v těchto věcech vychází ze stanovisek odborných vědeckých orgánů. Může pouze zkoumat, zda byla agentura činná. Tím se žalovaný zabýval a dospěl k závěru, že AOPK se snažila opatřit podklady potřebné pro vydání stanoviska. Co se týče dopisu z října 2006, kterým se AOPK dotazovala uzbeckého vědeckého orgánu na další skutečnosti, v tomto dopise nejsou podle žalovaného pouze ověřovány či potvrzovány skutečnosti zjištěné z předchozího sdělení CITES, ale jsou tam další konkrétní otázky týkající

se dovozu. Závěrem žalovaný podotkl, že platnost vývozního povolení vydaného žalobci již vypršela a žalobce i z tohoto důvodu musí podat novou žádost. K této žádosti pak bude znovu vyžadováno stanovisko vědeckého orgánu, tedy AOPK.

Na přednes žalovaného reagoval právní zástupce žalobce tím, že žalobci je známo, že platnost vývozního povolení vypršela dnem 31.12.2006. Za prodloužení vývozního povolení se ve vývozní zemi platí správní poplatky. Pokud ministerstvo mělo za to, že žádosti nelze vyhovět už jen z tohoto důvodu, tedy z důvodu neplatnosti vývozního povolení, mohlo o žádosti rozhodnout již v lednu 2007.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

Dne 19.7.2006 žalovaný obdržel žádost žalobce o povolení dovozu 5000 ks vajec želvy čtyřprsté (*Testudo horsfieldii*) z Uzbekistánu do České republiky.

Usnesením ze dne 11.8. 2006 žalovaný rozhodl o přerušení řízení o předmětné žádosti. V odůvodnění usnesení uvedl, že žalobce nepředložil stanovisko vědeckého orgánu CITES. Žalovaný jako orgán vedoucí řízení o toto vyjádření ve shodě s § 3 správního řádu namísto žalobce sám požádal. Vědecký orgán předběžně sdělil, že údaje na vývozním povolení Uzbekistánu je třeba ověřit u příslušných zahraničních úřadů a že nyní čeká na odpovědi na své dotazy. Stanovisko může vydat až po jejich obdržení. Žalovaný z tohoto důvodu nemůže o žádosti rozhodnout ve lhůtě podle čl. 8 odst. 3 nařízení Komise (ES) č. 865/2006.

Dopisem ze dne 20.2.2007 č.j. 01548/SDPK/2007 informovala AOPK žalovaného o svém postupu ve věci žalobcovy žádosti. V dopise uvedla, že se obrátila s dotazem na vědecký orgán CITES v Uzbekistánu se žádostí o poskytnutí bližších informací ohledně metodiky sběru vajec druhu *Testudo horsfieldii* ve volné přírodě a způsobu jejich transportu. Informace, které ze strany Uzbekistánu AOPK obdržela, však nejsou dostatečné, a proto požádali kolegy partnerské organizace v Uzbekistánu o jejich doplnění. Jejich odpověď dosud neobdrželi. AOPK uvedla, že bez dalších doplňujících údajů nemůže vydat konečné stanovisko k dovozu 5000 ks vajec druhu *Testudo horsfieldii* z Uzbekistánu, neboť nelze posoudit případné negativní dopady na stav zachování druhu ve volné přírodě a na rozsah území, na kterém se příslušná populace daného druhu vyskytuje.

Ve svém stanovisku ze dne 22.5.2007 č.j. 04766/SDPK/2007 AOPK uvedla, že v souladu s § 6 zákona č. 100/2004 Sb., a podle článku 4 odst. 2 písm. a) nařízení č. 338/1997, nelze vyloučit, že dovoz 5000 vajec druhu *Testudo horsfieldii* z Uzbekistánu nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na kterém se populace druhu vyskytuje, a proto vědecký orgán nesouhlasí s dovozem. V odůvodnění tohoto stanoviska AOPK s odkazem na svůj dopis ze dne 20.2.2007 konstatovala, že po partnerské organizaci v Uzbekistánu požadovala doplnění informací. I přes poslední urgenci datovanou ke dni 21.2.2007 AOPK dosud neobdržela požadované informace, které jsou nezbytné k posouzení naplnění článku 4 odst. 2 písm. a) nařízení č. 338/1997 (nelze vyloučit škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na kterém se vyskytuje příslušná populace

daného druhu). AOPK dále konstatovala, že platnost vývozního povolení byla omezena datem 31.12.2006. Pro rok 2007 si Uzbekistán stanovil výši kvóty pro vejce daného druhu ve výši 5000 ks. V případě nové žádosti bude vědecký orgán CITES České republiky opětně kontaktovat partnerskou organizaci v Uzbekistánu a bude trvat na poskytnutí bližších informací ohledně metodiky sběru vajec a jejich transportu. S ohledem na výše uvedené nemůže vědecký orgán CITES vyloučit, že dovoz nebude mít negativní dopad na volně žijící populaci v Uzbekistánu, a proto nemůže souhlasit s vydáním dovozního povolení.

Rozsudkem ze dne 18.8.2008 č.j. 8 Ca 41/2007 – 25 Městský soud v Praze rozhodl, že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o předmětné žádosti žalobce ze dne 19.7.2006 o vydání dovozního povolení do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 9.9.2008 č.j. 61058/ENV/08-1957/630/08 žádosti žalobce o dovoz 5000 vajec želvy čtyřprsté (*Testudo horsfieldii*) z Uzbekistánu nevyhověl s tím, že nebyly splněny podmínky pro dovoz do Evropské unie/ES stanovené v článku 4 odst. 2 nařízení č. 338/97. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že druh *Testudo horsfieldii* je uveden na seznamu chráněných druhů v příloze „B“ nařízení č. 338/97. Dovozní povolení smí být vydáno jen za podmínek stanovených tímto nařízením, zejména podle jeho článku 4 odst. 2. Jednou z neopomenutelných podmínek je souhlasné stanovisko příslušného vědeckého orgánu. AOPK jakožto vědecký orgán CITES ve svém stanovisku č.j. 04766/SDPK/2007 ze dne 22.05.2007 však došla k závěru, že nelze vyloučit, že dovoz do Společenství bude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na kterém se populace vyskytuje. Poněvadž stanovisko vědeckého orgánu je negativní, žalovaný rozhodl, že předmětné žádosti se nevyhovuje.

Ministr životního prostředí napadeným rozhodnutím zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, jak bylo popsáno shora.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 7 zákona č. 100/2004 Sb., ministerstvo vydá povolení k dovozu jiného exempláře než exempláře druhu přímo ohroženého vyhynutím, pro jehož dovoz je nezbytné povolení ministerstva, jen pokud žadatel splnil podmínky požadované právem Evropských společenství o ochraně ohrožených druhů a podmínky stanovené v § 3 odst. 4 a § 6.

Podle článku 4 odst. 2 nařízení č. 338/97 dovoz exemplářů druhů zařazených do přílohy B do Společenství je možný pouze poté, co byly provedeny potřebné kontroly a na hraničním celním úřadě v místě dovozu bylo předloženo dovozní povolení vydané výkonným orgánem cílového členského státu.

Dovozní povolení smí být vydáno pouze v souladu s omezeními zavedenými podle odstavce 6, a pokud:

a) příslušný vědecký orgán po prostudování dostupných údajů a případně po zvážení případného stanoviska Vědecké prověřovací skupiny dojde k závěru, že dovoz do Společenství nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na kterém se vyskytuje příslušná populace daného druhu, vzhledem k současnému nebo předpokládanému objemu obchodu. Tento závěr bude platit pro následné dovozy tak dlouho, dokud se výše uvedené okolnosti významně nezmění;

b) žadatel předloží dokumenty dokazující, že zamýšlené ubytování pro živý exemplář na místě určení je odpovídajícím způsobem vybavené, aby umožňovalo řádnou ochranu a péči;

c) podmínky uvedené v odst. 1 písm. b) bod i), písm. e) a písm. f) byly splněny.

Podle § 27 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb., vědeckým orgánem je Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky. Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky je organizační složkou státu, zřízenou Ministerstvem životního prostředí, se sídlem v Praze.

Podle § 51 odst. 3 správního řádu je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci je mezi stranami nesporné, že rozhodování žalovaného o předmětné žádosti žalobce o vydání dovozního povolení se řídí nejen normami českého právního řádu, ale též normami komunitárního práva. Jednou z podmínek, jimiž ustanovení § 7 zákona č. 100/2004 Sb., podmiňuje vydání povolení k dovozu, je splnění podmínek požadovaných právem Evropských společenství o ochraně ohrožených druhů ze strany žadatele. Zmíněné ustanovení v poznámce pod čarou odkazuje na článek 4 odst. 2 nařízení č. 338/97. Podle článku 4 odst. 2 nařízení č. 338/97 *smí být dovozní povolení vydáno pouze tehdy, pokud příslušný vědecký orgán* (tímto vědeckým orgánem je v ČR podle § 27 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb., AOPK) *po prostudování dostupných údajů a případně po zvážení případného stanoviska Vědecké prověřovací skupiny dojde k závěru, že dovoz do Společenství nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na kterém se vyskytuje příslušná populace daného druhu*, vzhledem k současnému nebo předpokládanému objemu obchodu.

Z výše citovaných právních norem vyplývá jediný závěr, jenž je klíčový pro posouzení věci samé, a sice že žalovaný nemůže (nesmí) dovozní povolení vydat, pokud AOPK jakožto tuzemský vědecký orgán nedojde k závěru, že dovoz do Společenství nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na kterém se vyskytuje příslušná populace daného druhu. Jinak řečeno, podle přímo závazné a bezprostředně aplikovatelné normy komunitárního práva je existence pozitivního závěru AOPK *conditio sine qua non* pro vydání dovozního povolení žalovaným.

Žalobcem namítané prodlení AOPK s vydáním stanoviska (závěru) k požadovanému dovozu je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bezpředmětné. Tato skutečnost byla relevantní v řízení o žalobě podané žalobcem na ochranu proti nečinnosti AOPK. V době vydání napadeného rozhodnutí však již žalobcem namítaná nečinnost AOPK pominula a AOPK zaujala jednoznačný závěr k žalobcem požadovanému dovozu, který vyjádřila ve stanovisku ze dne 22.5.2007 č.j. 04766/SDPK/2007. Se znalostí a na základě tohoto stanoviska žalovaný vydal rozhodnutí ve věci samé.

Ze stanoviska ze dne 22.5.2007 je zřejmé, že AOPK *nedošla k závěru*, že žalobcem zamýšlený dovoz 5000 ks vajec želvy čtyřprsté (*Testudo horsfieldii*) z Uzbekistánu do České republiky nebude mít škodlivý účinek na stav zachování tohoto druhu nebo na rozsah území, na kterém se vyskytuje příslušná populace daného druhu. AOPK v tomto stanovisku uvedla, že škodlivý účinek žalobcem zamýšleného dovozu nelze vyloučit, a proto vyslovila nesouhlas

s požadovaným dovozem. Soudu nikterak nepřísluší, aby přezkoumával věcnou správnost uvedeného závěru AOPK. Podle § 75 odst. 2 s.r.s. může soud k žalobní námitce přezkoumat toliko zákonnost jiného úkonu správního orgánu, byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí. AOPK však při vydávání stanoviska k zamýšlenému dovozu do Společenství podle článku 4 odst. 2 nařízení č. 338/97 není v postavení správního orgánu (taxativní výčet orgánů vykonávajících státní správu podle zákona č. 100/2004 Sb., je obsažen v § 25 odst. 1 tohoto zákona), ale je výlučně vědeckým orgánem, který při vydávání svého stanoviska posuzuje danou věc z ryze odborného (vědeckého) pohledu, aniž by byl při své činnosti vázán zákonem stanovenými kritérii. Přezkum *zákonnosti* stanoviska AOPK soudem z uvedených důvodů nepřichází v úvahu. Soud na tomto místě pouze jako obiter dictum uvádí, že nedostatek relevantních informací od partnerského uzbeckého orgánu, o němž AOPK hovoří ve stanovisku ze dne 22.5.2007, je jistě překážkou, která brání zaujetí pozitivního závěru ohledně požadovaného dovozu. To, zda informace, které AOPK k posouzení předmětné žádosti na partnerském uzbeckém orgánu vyžadovala, jsou skutečně v dané věci relevantní, již záleží zcela na odborné úvaze vědeckého orgánu, kterou soudu nepřísluší hodnotit.

Protože AOPK v projednávané věci nedošla k závěru, že žalobcem zamýšlený dovoz 5000 ks vajec želvy čtyřprsté z Uzbekistánu do České republiky nebude mít škodlivý účinek na stav zachování tohoto druhu nebo na rozsah území, na kterém se vyskytuje příslušná populace daného druhu, postupoval žalovaný v souladu se zákonem č. 100/2004 Sb., a též v souladu s přímo závazným nařízením č. 338/97, když žalobcově žádosti o vydání dovozního povolení nevyhověl. Žalovaný v této souvislosti právem poukazuje na ustanovení 51 odst. 3 správního řádu, protože existence negativního závěru AOPK ohledně požadovaného dovozu, obsaženého ve stanovisku vědeckého orgánu ze dne 22.5.2007, je skutečností, jejíž zjištění znemožňuje předmětné žádosti vyhovět. Žalovaný po zjištění této skutečnosti zcela v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu neprováděl žádné další dokazování a žalobcovu žádost zamítl.

Námitku žalobce, že stanovisko AOPK je pouze jedním z podkladů shromážděných v řízení, který žalovaný musí hodnotit jako jakýkoli jiný důkaz, jakož i námitku, že v případě pochybností má žalovaný činit další dokazování za účelem ověření správnosti tohoto stanoviska, neshledal soud důvodnou. Jak již bylo uvedeno shora, negativní závěr AOPK je překážkou, která bez dalšího znemožňuje vyhovět žalobcově žádosti o vydání dovozního povolení. Žalovaný, stejně jako soud, není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost stanoviska vědeckého orgánu a zákon mu neumožňuje, aby neexistenci pozitivního závěru AOPK nahradil jiným důkazem. Žalobce se zkrátka musí smířit s tím, že dokud AOPK nedojde k závěru, že jím požadovaný dovoz do Společenství nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na kterém se vyskytuje příslušná populace daného druhu, nelze podle zákona č. 100/2004 Sb., a práva ES, na které tento zákon odkazuje, jeho žádosti o vydání dovozního povolení vyhovět.

Nelze vejít ani na žalobní námitku, podle níž měl žalovaný vyhovět návrhu žalobce a vyzvat AOPK k podání doplňujícího stanoviska, zvláště když o předmětné žádosti rozhodoval po více než roce od vydání stanoviska AOPK. Žalovaný byl v souladu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18.8.2008 č.j. 8 Ca 41/2007 – 25 povinen rozhodnout o předmětné žádosti žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a již tato skutečnost bránila žalovanému postupovat způsobem, který žalobce navrhoval. Žalovaný navíc po zjištění negativního závěru AOPK nebyl dle zákona povinen požadovat na AOPK, aby svůj negativní závěr přehodnotila. Podle § 7 zákona č. 100/2004 Sb., je to žalobce (a nikoliv ministerstvo), kdo je povinen splnit podmínky požadované právem Evropských společenství

o ochraně ohrožených druhů předtím, než ministerstvo vydá povolení k dovozu. Žalobce tedy stíhá povinnost doložit také splnění podmínky vyžadované článkem 4 odst. 2 nařízení č. 338/97, tj. podmínky pozitivního závěru vědeckého orgánu k požadovanému dovozu. Žalobce se poté, co AOPK zaujala negativní závěr k jím požadovanému dovozu ve stanovisku ze dne 22.5.2007, mohl a měl sám u vědeckého orgánu domáhat jeho přehodnocení a vydání opačného, pozitivního závěru. Pokud tak sám neučinil, nemůže z nečinnosti v tomto směru obviňovat žalovaný správní orgán, kterému zákon takovou povinnost neukládá.

Lze shrnout, že k vydání negativního rozhodnutí ve věci samé (o předmětné žádosti) plně postačovalo zjištění o negativním závěru AOPK k požadovanému dovozu, obsažené v jejím stanovisku ze dne 22.5.2007. Zákon žalovanému neumožňuje přezkoumávat důvody, na jejichž základě vědecký orgán svůj závěr v dané věci zaujal, či posuzovat správnost závěru vědeckého orgánu, ani mu neukládá, aby vyvíjel jakoukoliv činnost směřující k tomu, aby vědecký orgán svůj negativní závěr přehodnotil ve prospěch žalobce.

Soud si je vědom ztížené pozice žalobce ve správním řízení, jehož výsledek podle zákona přímo závisí na tom, jaký závěr k požadovanému dovozu zaujme vědecký orgán. Do činnosti tohoto vědeckého orgánu totiž žalobce nemůže nijak zasahovat. Není však pravdou, že by žalobce v řízení nebyl o činnosti AOPK a jejích úkonech informován. Z přednesu právního zástupce při jednání před soudem vyplynulo, že žalobce ze *správního spisu vedeného žalovaným* zjistil, jaké úkony AOPK v dané věci učinila a na základě jakých důvodů dospěla k negativnímu závěru ohledně požadovaného dovozu. Samotný nesouhlas žalobce s postupem AOPK v dané věci či důvody, o které AOPK opírá svůj negativní závěr, nicméně není způsobilý zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

V tom, že žalovaný nevyhověl požadavku žalobce na připojení spisu vedeného v dané věci AOPK, nespátňuje soud vadu řízení, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jak již bylo soudem konstatováno shora, zákon žalovanému, a stejně tak ani žalobci či soudu, neumožňuje jakkoliv zasahovat do činnosti vědeckého orgánu a z odborného hlediska přezkoumávat či zpochybňovat správnost jeho závěru. Pro rozhodování žalovaného je relevantní toliko výsledek činnosti vědeckého orgánu, tj. jeho závěr k požadovanému dovozu do Společenství. Kompletní spis AOPK proto nebyl pro rozhodnutí žalovaného ve věci samé zapotřebí a žalovaný nepochybil, když si jej před vydáním rozhodnutí nepřipojil. O tom, jaké úkony AOPK v dané věci činí, byl žalovaný v průběhu řízení dostatečně informován, o čemž svědčí korespondence mezi ním a AOPK, která je obsahem správního spisu. Nahlédnutím do správního spisu vedeného žalovaným mohl informace, které byly pro rozhodnutí o předmětné žádosti podstatné, získat i žalobce, který tak ostatně učinil, jak vyplynulo z přednesu právního zástupce při jednání před soudem. Z uvedeného důvodu soud nepřisvědčil žalobní námitce vytýkající žalovanému, že žalobci v rozporu s § 4 odst. 4 správního řádu odepřel možnost uplatnění jeho práv tím, že mu neumožnil nahlédnout do spisu AOPK.

Spis AOPK týkající se předmětné věci nebyl potřebný ani pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí soudem, neboť i pro tento účel plně postačuje konečný výstup činnosti vědeckého orgánu, tj. jeho závěr k požadovanému dovozu, který je formulován ve stanovisku AOPK ze dne 22.5.2007 založeném ve správním spise žalovaného. Soud proto nevyhověl požadavku žalobce na provedení důkazu spisem AOPK, neboť provedení tohoto důkazu, stejně jako provádění jakýchkoliv dalších důkazů, shledal zcela nadbytečným. Dopis České inspekce životního prostředí ze dne 7.12.2005 adresovaný AOPK, který právní zástupce žalobce předložil soudu při ústním jednání, vůbec nesouvisí s předmětnou věcí, což

je patrné z toho, že byl vyhotoven více než půl roku před podáním předmětné žádosti o povolení k dovozu a týká se vydávání stanovisek potřebných pro získání výjimky ze zákazu komerčních činností ve smyslu článku 24 nařízení Komise č. 1808/2001. Soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že jakékoliv provádění důkazů by nemohlo nijak ovlivnit výsledek řízení o žalobě, bylo by nadbytečné, a proto při jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování žalobcem navrženými důkazy.

Závěrem soud pro úplnost uvádí, že želva čtyřprstá (*Testudo horsfieldii*) není uvedena na seznamu chráněných druhů v příloze A nařízení č. 338/97, ale v jeho příloze B (*Testudinidae* spp. (II) s výjimkou druhů zařazených v příloze A), a proto je na dovoz tohoto druhu nutno aplikovat článek 4 odst. 2 zmíněného nařízení a nikoliv článek 4 odst. 1 písm. a) sublit. i), jak nesprávně uvádí žalobce.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. října 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová